

BETTY NEELS

Äratatud süda

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Awakened Heart
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1993 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07398321
ISBN 978-9949-82-777-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Oktoobri sombune pärastlõuna muutus kiiresti röskeks õhtuks ja tibus vihm tegi töölt koju kiirustavad inimesed läbimärjaks. Kõnniteed olid rahvast täis ning odavamad sorti rõivapoed, viletsad teise ringi mööbli müügikohad ja räpaste aknaklaaside taga peituvad väikesed ärid sulgesid uksi. Paar müügikäruga meest tegid veel põgusaid ringe, aga tänav, mis oli tohutu St. Agnese haigla varjus, jäi umbes tunni aja jooksul peaaegu tühjaks. Praegu elustasid seda kojuminejad, ent ühe erandiga: pikka kasvu tüdruk seisis liikumatult, näol väga keskendunud ilme, tegemata väljagi möödujate tõuklemisest.

Tõuklejad ei märganud tüdrukut, küll aga pani teda tähele mees, kes seisis haigla komiteeruumi akna all, mis avanes tänavale. Mees jälgis teda mitu minutit, algul hajameelselt ja siis kerge kulmukortsutusega ning seejärel, kuna tal polnud hetkel midagi paremat teha, läks üle haigla õue tänavale.

Tüdruk seisis teisel pool sõiduteed ning mees ületas kiirustamata tänava. Ta oli suurt kasvu ja laiaõlgne

ning rahvas ta ümber tundus kuidagi tähtsusetu. Ta küsis oma vaikselt sügaval häälel: „Kas ma saan aidata?“ ja tüdruk vaatas talle kergendustundega otsa.

„Nii tobe,“ ütles ta asjalikult toonil. „Mu kingakonts jäi rentsliisse kinni ja mul on kotid käes. Kui te oleksite nii lahke ja hoiaksite neid...“

Ta ulatas mehele kaks kilekotti. „Need on paeltega kingad,“ selgitas ta. „Ma ei saa oma jalga välja.“

Mehe suuruse tõttu tegid möödunud nende ümber väikese ringi. Ta andis kotid tagasi. „Kas lubate?“ küsis ta ning kükitas maha ja tegi tüdruku kingapaela lahti ning kui oli jala kingast välja saanud, tõmbas kontsa ettevaatlikult välja, pani tüdruku jala tagasi kinga sisse ning sidus paela korralikult sõlme.

Tüdruk tänas teda ja vaatas naeratades mehe ilusasse näkku ning oli jahmunud, nähes mehe jääsiniseid silmi ja tundes temast õhkuvat jahedat distantsi, justkui oleks ta kutsutud tegema midagi väsitavat. Noh, võib-olla see oligi olnud väsitav, aga ta poleks ju pruukinud niimoodi otsa vaadata? Mees naeratas nüüd samuti, see oli põgus naeratus, mis vaid riivas ta kindla joonega suud ning tekitas tüdrukule ebameeldiva tunde, et mees teab, mida tüdruk mõtleb. Tüdruk ei naeratanud enam, vaid saatis talle oma kaunitest tumedatest silmadest välkuva pilgu, ütles hüvasti ning ühines kiirustavate inimestega. Mees oli ta tundeid riivanud, ehkki ta ei teadnud, miks. Ta heitis mehe peast välja ja pööras kõrvaltänavale, mida ääristasid vanaaegsed majad, keldrite ees raudvõred, mis oleksid kangesti värvimist vajanud. Majad

olid kergelt kaldus ning erinevad kardinad akende ees tõendasid, et allüürnikud olid siin tavalised.

Poolde tänavasse jõudnud, ronis ta ühe naaberhoonetest parema väljanägemisega maja trepist üles ja tegi ukse lukust lahti. Koridor oli kitsas ja üsna pime ning lõhnas toiduvalmistamise järele. Tüdruk krimpistas oma ilusat nina ja hakkas trepist üles minema, kui teda peatas üks hääl, mis kostis lähedalasuvast toast.

„Kas see olete teie, õde Blount? Teile oli kõne...“

Keskealine nägu, mida kroonis nooruslik blond parukas, vaatas ukse vahelt sisse. „Teie kallid ema soovis teiega rääkida. Ma julgesin talle öelda, et olete kella kuueks kodus.“

Tüdruk peatus trepil. „Aitäh, preili Phipps. Ma helistan kohe, kui olen oma toas ära käinud.“

Preili Phipps kortsutas kulmu ja otsustas siis teha mängleva etteheite. „Korteris, õde, kullake. Ma olen uhke selle üle, et mu üürilised on väärt paremat kui vaid ühte tuba.“

Tüdruk pomises midagi ja naeratas, läks kaks trepivahet üles viimasele korrusele ning avas lukust ainsa ukse väikesel trepimademel. See oli põõningukamber, mille üks aken avanen tänavale ning väiksem näitas masendavat vaadet tagaõuedele ja pesunöörile, aga akna all oli puu, kus istusid varblased, oodates raasukesi aknalaualt. Ühes nurgas oli kraanikauss ja nišis kamin, mis ei töötanud, ning selle kõrval väike gaasipliit. Toas oli ka väike gaasiradiaator ja kõik see kokku lisas mugavusi, nii et preili Phippsi arvates võis seda

korteriks nimetada. Vannituba tuli jagada kahe korrus allpool asuva korteriga, aga kuna tüdruk oli öövahetuses ja teised töötasid päeval, polnud see probleem. Ta aetas toidukaubad väikesele aknaalusele lauale, võttis mantli seljast ja kingad jalast, pani sussid jalga ja kumardus sülle võtma väikest triibulist kassi, kes oli end seinä ääres seisval diivanil püsti ajanud.

„Mabel, tere! Ma tulen kohe ja annan sulle süüa...“

Telefon oli hallis ja privaatne vestlus oli võimatu, sest preili Phipps sulges oma ust väga harva. Tüdruk pani mõned kümnepennised aparati ja helistas koju.

„Sophie?“ vastas kohe ema hääl. „Kullake, midagi olulist pole, ma lihtsalt tahtsin teada, kuidas sul läheb ja millal sa paariks päevaks koju tuled.“

„Ma oleks sellel nädalavahetusel tulnud, aga õde Symonds on jälle haige. Tä peaks järgmisel nädalal lõpuks tagasi olema, siis ma võtan mitu päeva korruga välja – peaaegu nädala.“

„Oi, tore. Anna meile teada, mis rongiga sa tuled, ja keegi tuleb sulle jaama vastu. Kas sul on palju tööd?“

„Jah, vahetevahel – pole kõige hullem.“ Sophie ütles seda alati. Tal oli alati palju tööd – traumapunktis polnud vahet, kas oli päev või öö. Tä teadis, et ema arvab, nagu istuks ta suure osa ööst kenasti korras laua taga, andes nõu ja aeg-ajalt kontrollides mõnda tõsisemat juhtumit, ning Sophie polnud teda selles suhtes valgustanud. Väga kiiretel öödel ei näinud ta oma lauda üldse, vaid töötas seal, kus teda kõige rohkem vajati, käised üles kääritud ja kilepõll ümber saleda piha.

„Kas see preili Phipps kuulab pealt?“

„Muidugi...“

„Mis siis saaks, kui sa tooksid mõne mehe õhtust sööma?“ Ema itsitas naerda.

„Millal mul selleks aega oleks?“ küsis Sophie ja laskis mõtetel hetkeks minna mehele, kellel olid külmad sinised silmad. Pilt sellest väikesest korterist paneks ta kergelt muigama – selles oli Sophie kindel. Võib-olla ta pole kunagi midagi seesugust näinud.

Nad ei rääkinud pikalt, sest polnud kerge vestelda, kui preili Phippsi parukat oli uksepraost näha. Sophie pani toru ära ja läks trepist üles, andis Mabelile süüa ja avas akna, kust sai väikesele trellitatud rõdule, et väike loomake saaks värsket õhku hingata, ja pani toidukaubad ära. Ta tegi koduseid toimetusi ja tal jäi enne tööleminekut vaevu aega süüa. Ta valmistas teed, avas oakonservi, praadis muna ning meikis end ja seadis juuksed korda. Ta märkas, et nägu, mis talle kraanikausi kohalt vanaaegsest peeglist vastu vaatas, oli väsinud. „Mulle tulevad kortsud, enne kui arugi saan,“ ütles Sophie Mabelile, kes jälgis teda voodist.

Muidugi tobedus – teda oli õnnistatud kena näoga: suured tumedad silmad, ilus nina õrna täidlase suu kohal ning pikad kaarduvad ripsmed, sama tumedad kui juuksed. Need olid paksud ja ta kandis neid keerulises soengus, mille tegemine võttis palju aega, aga see oli korralik, ükskõik kui kiire tal ka polnud.

Ta kummardus ja andis kassi pealaele musi, võttis oma suure õlakoti ning läks toast välja – pikka kasvu tüdruk, kellel oli suurepärase figuur ja ilusad jalad.

Ta elamises võis puududa küll kodusus, aga see asus haiglast vaid viie minuti tee kaugusel. Ta läks üle haiglaõue, nii et viis minutit jäi veel aega, ja oleks ta vaid teadnud, et teda jälgib mees, kes oli ta kinga rentslist välja tõmmanud – jälle komiteeruumis, kus ta vestles põgusalt kolleegidega, kes olid pärast koosolekut sinna jäänud. Järgmisel päeval pidi tal olema palju tegemist, sest ta oli tulnud Inglismaale ajukasvajat opereerima – ajukirurgias oli ta tuntud ekspert, niisiis oli suur osa ta tööst rahvusvaheline. Mees oli oma kodumaal juba kuulus ning karjääriredeli kõige kõrgemale astmele jõudmas.

Praegu seisis ta akna all ja vaatas ilusat Sophiet, kes just üle õue sammus.

„Kes see on?“ küsis ta doktor Wellsilt, anestesio- loogilt, kes pidi temaga hommikul koos töötama ja oli tema vana sõber.

„See on meie Sophie, traumaosakonna ööõde, ja kuldaväärt. Kena tüdruk...“

Varsti nad lahkusid ja professor Rijk van Taak ter Wijsma hakkas kiirustamata väljapääsu juurde astuma. Teda peatas kirurgiaresident, kes pidi teda hommikul assisteerima, niisiis vestlesid nad elavalt, kui esimesed kiirabiautod traumaosakonna ette sõitsid.

Nad arutasid ikka veel hommikust tööd, kui neid katkestas residendi piipar.

Mees kuulas minuti ja ütles: „Professor, peavigas- tus – põrutus ja rebend koos peajukahjustusega. Härra Bellamyl on vaba nädalavahetus...“

Teine mees võttis temalt telefoni ja valis numbri. „Tere, John. Rijk siinpool. Minuga koos on Peter Small, nad tahavad teda traumasse – sinna tuli praegu üks peavigastusega patsient. Kui ma juba siin olen, ehk viskan pilgu peale? Ma tean, et sa pole tulekul...“ Tä kuulas hetke. „Hästi, me läheme ja heidame pilgu peale.“

Ta andis telefoni tagasi. „Sul pole midagi selle vastu, kui pilgu peale viskan? Võib olla saan ma midagi soovitada...“

„Väga kena, *sir*, kui teil midagi selle vastu pole.“

„Mitte kõige vähimatki.“

Traumapunktis käis hoogne tegevus, aga nii oli see peaaegu alati. Sophie, olles heitnud patsiendile teadva pilgu, saatis nooremõe tegelema vähem pakiliste juhtumitega, abiks kaks tudengist õde, ning võttis kolmanda õe endaga kaasa, kui parameedikud patsiendi kandraamiga tühja boksi veeretaskid. Traumaarst oli juba kohal ja kuni ta residendile helistas, hakati patsienti andurite külge ühendama ja kontrolliti hapnikku. Kõik töötasid metoodiliselt ning tänu pikale praktikale kindlalt ja kiiresti. Samal ajal nägi Sophie, et mees kandraamil oli halvas seisundis.

Ta püüdis lugeda peaaegu tabamatut pulssi, kui tundis, et keegi seisab tema selja taga ning juhatab teda õrnalt teisele poole. Suur, hästi hoolitsetud käsi tõstis õrnalt sidet patsiendi vigastatud pea peal.

„Oi-oi,“ ütles professor. „Mida me teame, õde?“

„Kukkumine kuuenda korruse aknast betoonkatttega tänavale. Puls on nõrk, ebahütlane ja aeglane, tserebrospinaalne vedelik vasakust kõrvast, epistaks...“